

[Ministeren for offentlige arbejder.]

oplyse, at en sådan samlet plan er under udarbejdelse og kan ventes inden længe.

Til sidst en bemærkning om betingelser. Jeg tror ikke, man skal grave sig ned i nogle faste standpunkter på dette område. Det har jeg heller ikke gjort. Jeg ved bare, at spørgsmålet om at fremme disse meget store trafikinvesteringer kan komme til at hænge sammen med spørgsmålet om, på hvilken måde man vil finansiere dem. Så kan man jo sige ja, eller man kan sige nej, men man kan ikke både blæse og have mel i munden. Derfor tror jeg ikke, man skal afskære sig fra de forskellige muligheder, før man har haft lejlighed til at se på den samlede pakke.

Knud Bro: Må jeg sige til ministeren, at jeg har ikke stillet spørgsmålet for at få lejlighed til at tage afstand fra tanken om bompenge, men jeg benytter gerne lejligheden til at gøre det. Det, jeg har spurgt om, er, hvornår vi kan vente denne Store-Bæltsbro påbegyndt, og på hvilke betingelser, herunder naturligvis om bompenge er en betingelse.

Det var ikke så forfærdelig meget, ministeren havde med til mig, og jeg vil derfor spørge: hvornår kan vi vente at få et svar på, hvornår vi får Store-Bæltsbroen? Så kan jeg stille mit spørgsmål en 2-3 dage før, og så vil ministeren forhåbentlig fortælle mig, hvornår vi får den bro.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): I regeringens åbningstale i år blev det meddelt, at det var regeringens hensigt i denne samling at fremlægge en plan for de store trafikinvesteringers indbyrdes placering. Selve det konkrete tidspunkt, hvornår en sådan plan kommer til behandling, og hvornår jeg kan drøfte den nærmere også med folketingets trafikudvalg, er jo i nogen grad et politisk spørgsmål, men der er altså en yderste tidsfrist på i den meddelelse, der var i åbningstalen.

Sluttelig skal jeg komme med den enkelte bemærkning, at det har været mit indtryk under alle de forhandlinger, der har været om de store faste forbindelser, at man nok har den fornemmelse, at finansieringsgrundlaget for disse må være et afgiftsgrundlag. Det er ikke noget, der på forhånd er afgjort,

men man har nok den fornemmelse, at dette vil være den praktiske mulighed. Bompengespørgsmålet kan, også ses i denne forbindelse, nemlig som et spørgsmål om, hvorvidt sådanne afgifter skal være særavgifter på bestemte korte distancer eller skal jævnes ud, så der ikke bliver tale om specielle toldgrænser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Dagmar Andreassen* til justitsministeren:

„Mener ministeren, det er muligt at give lov nr. 63 af 1. april 1914 om adgang til medvirken ved anbringelse af børn en mere tidssvarende udformning?“

Skriftlig begrundelse:

Loven lyder således:

§ 1. Til at optræde som mellemmand ved anbringelse i pleje eller ved adoption af børn under 14 år udkræves, hvor ikke en offentlig myndighed foretager anbringelsen, tilladelse af justitsministeren.

Tilladelsen kan, bortset fra de tilfælde, hvor den gives til en forening, kun meddeles personer, der har indfødsret, er fyldt 25 år, har ført en retskaffenandel og ikke nyder eller har nydt understøttelse af det offentlige fattigvæsen, der ikke er tilbagebetalt. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages af justitsministeren.

Justitsministeren er bemyndiget til at fastsætte de nærmere regler om den fremgangsmåde, der skal iagttages af den, hvem tilladelse meddeles, og om det tilsyn, der fra det offentlige side i så henseende bliver at føre.

§ 2. Overtrædelse af denne lov eller de i henhold til denne givne forskrifter straffes med bøde.

§ 3. Denne lov træder i kraft den 1. juli 1914. Den gælder ikke for Færøerne.

Zahle var justitsminister, da loven blev fremsat og vedtaget 1914. Der skete en mindre ændring i 1965.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det blev fremsat „for at standse den virksomhed, som udøves af private, der i egennyttigt øjemed, men ofte under et påtaget skin af velgørenhed tilbyder mod betaling at anbringe børn i pleje eller besørge dem adopteret.“